

ОВАКО ЗАМИШЉАМ ПРИЗРЕН

На рубу срама, на међи...над њим ћупруја, под њим ничија земља. Зелено му се увукло у атоме. Пролеће је. И у Призрену је пролеће. Сунце га купа. Поветарац га милује.

Цветеју трешње ћурћевке. Диме се оџаци.

Призрен. Замишљам...Поезија и спорт, моји таленти, отворише ми видике. Добри људи ме одведоше у Лондон, Салзург, Софију... А Призрен? Да замишљам?!

О Боже, каква срамота. Пред тобом пишем ове ноћи и стидим се. Да лажем - не смем. Данас је велики дан, Велики петак. Црвено слово. Глуво доба. Три пута сам ове ноћи обишла цркву Светог Панталејмона, са свећом у руци. И ево...у два по поноћи, са оловком у тој истој руци, замишљам Призрен. Морам. Желим. Дугујем. Оловка и ја! Тишина и ја. На папиру Призрен и ја!

О Боже, желим да замишљам Призрен о Васкрсу. Помози ми. Вечерас је, у мојим мислима, обучен у радост, обојен у црвено, окупан освештаном водом, мирише на тамјан, одзвања Васкршњом молитвом. Поља узорана, бразде дубоке...Клија посејано српство. Дечица раздрагана трче зеленим пољима, са јагањцима. Окићена венчићима жутих маслачака, немилосрдно ломе ускршња јаја. Бирају победника. Радост Васкрса им се увукла у безбрижност. У образима им црвене јабуке. У грудима нежност и милина. Васкрс. Свако је крај свог огњишта, тамо где припада. Тамо где му је крст који целог живота тегли на својим леђима.

И Призрен, ове моје бесане ноћи, мирише на празник. Авлије препуне људи. Домаћини, мушке главе, дочекују драге госте. У домовима горе кандила. Миришу вруће погаче. Ори се песма. Смех ломи мучну тишину. Шарени се призренска ношња. И димије и јелеци. У расутим косама вредних мајки заденут божур боје крви. Шарпланински поветарац меша звукове, боје и мирисе Васкрса.

Призренска Бистрица носи радост, мир, спокојство... На каменом мосту отегло се коло. Игра и старо и младо. И мушко и женско. Игра све живо што хода кривудавам призренским сокацима.

Скупио се народ из свих махала: Поткаљаја, Пантелија, Мараша, Потока и Терзија. Са каменог моста коловођа води народ ка храму Светог Ђорђа. Народ улази у тишини, ћутке...Почиње Васкршња литургија. Воштанице пламте. Црквена звона из храма Светог

Ђорђа и Богородице Љевишке бришу страх и неизвесност са мапе живота. Празнична шареница се лепи за зенице, ваља дрвље и камење и испавља накривљену слику царског града.

Бели голуб крчи пут надању и сновима. Студеном водом полива плодно стабло мирисне, жуте дуње. На њему, међ цветовима, висе печати и симболи извежени на уникатном призренском платну. Живот се рађа! Пролеће је. Васкрс! И нечовек васкрсну у човека!

Царе Душане, ХРИСТОС ВАСКРЕСЕ!!!

ДАНИЦА КОСТАДИНОВИЋ VII/3

Рођена 29.12.1997.г.

О Ш „Стефан Немања“, Ниш

Члан Удружења писаца „Чегар“ – Ниш – подмладак

Наставница: Сања Милошевић